

## Besök i ett land fantastika

Magnus Lönn, Undrien, Sundsvalls museum, till 3 juni

Jag har varit utomlands. Passerat en osynlig men ändå tydlig gräns till ett gränslöst område. Först är det lätt att tro detta är ett land av endast ordning och reda. Prydliga rader av saker och ting på stora vita fält och öppna ytor. Uppsamlade i askar sida vid sida följer hittade ting fogligt med sakfloden som stilla flyter genom landet. Det kändes först lite tomt, nästan ödsligt, men efter att ha vistats i Undrien ett slag stod det klart att det finns något nödvändigt i allt det uppstramade.

Här i all ordning väntar ett till början dolt myller av bokstäver, ord, bilder, saker och mer saker. Påhittade, upphittade, insamlade och omformade. Det blev ganska snart brokigt i luften. När du väl en gång verkligen sett, upptäckt vad det egentligen är som finns här, frigör det sig och otyglat blandar allt ihop sig i luftrummet till en meddelandemix omöjlig att värja sig mot. Några elever från Sundsvalls Kulturskola var också på Undrienbesök och uppmanades att gå runt och lägga märke till så mycket som möjligt. Hur skulle inte det frigöra!

I de långa raderna på en av de stora vita ytorna bildar alla brokiga bokstäver ord som skrivit en text. Längre stod jag och formade orden, förundrad över att det är så svårt att läsa bokstäver som inte ser ut som vi är vana vid. När orden sedan inte riktigt är de ord vi tror oss se och måste läsas om, igen och en gång till, tar det tid. Jag stakade mig fram som en förstaklassare. Sakta tog jag mig in i och igenom en ny språklig värld och efteråt blev jag stående och smakade på ord jag aldrig läst förut. De kändes betydelsefulla och jag försökte förstå innebörden i dem.

Som under helt vanliga resor i helt vanliga länder med främmande språk där man inte helt förstår alla orden, blev hjärnan till slut trött av allt översättande. Jag behövde se eller höra något som var välbekant och tänkte att tid är vanligt, ett universellt språk och bör väl gälla även här. Gick fram till två klockor som inte talade om tiden. Visarna hängde i en tunn tråd mellan uren och sa ingenting de heller. Tid är något som stort sett alla är bekant med, men ren tid? Än en gång lyckades Magnus Lönn ställa saker på huvudet. Ändå fungerade verket "Ren tid" som en liten tyst vit oas i detta så högt brusande land även om det infann sig en osäkerhet inför ren tid. När jag tänker efter kanske det inte var helt tyst i oasen. Visst viskades några tick tack bakom verket eller försökte det medhavda tidsmedvetandet säga att även ren tid bara går vidare?

Det sista jag gjorde innan jag lämnade detta land fantastika var att dansa. Framför en av bilderna som hänger precis innan man går över gränsen igen ut ur Undrien, var det svårt att hålla sig stilla. Små saker satta som i skrivna rader påminde om de teckensnitt som endast består av krumelurer, som hieroglyfer. Efter att ha stirrat undrande på de små tecknen en stund började det spritta i kroppen. Här är en komposition i trefjärdedels takt, ett två tre, ett två tre... snurrar jag runt i en "ingenting särskilt vals".

Yr i huvudet gick jag hem och skrev in i mitt exemplar av Svenska Akademiens ordlista två nya ord. Det ena för att jag blev alldeles förtjust i det, suddgummiskugga. Det andra för att jag så gärna vill vara det, stundägare.

Text och foto: Ann-Kristin Källström  
Volym 2012-05-03